

Revista 22, de la numărul 1 la 1500 și mai departe

Revista 22 aniversază 1.500 de numere, încă puțin și împlinește 30 de ani. Un drum pe care l-am parcurs alături de cititorii noștri și pentru ei. Am încercat în tot acest timp să rămânem fideli principiilor și ideilor de la care am plecat, să nu ne pierdem busola și credința în ceea ce facem: slujirea adevărului și a democrației. Ne-am păstrat independența editorială și financiară, reușind nu doar să supraviețuim în vremuri vitrege, dar și să continuăm să fim noi înșine. Atacurile ne-au întărit și ne-au dat convingerea că suntem pe drumul cel bun. Cu suișuri și coborâșuri inerente, am mers înainte și iată-ne la 1.500 de numere. Pentru asta trebuie să vă mulțumim în primul rând vouă, cititorilor noștri. (Andreea Pora)

Manifestul 22

Primul număr al publicației noastre ajunge în mâna cititorului la o lună după revolta populară din decembrie. 22 doarește să se facă expresia acestei revolte, purtătorul de cuvânt al celor care au ieșit în stradă pentru a-și impune drepturile. Vom încerca să păstrăm viu spiritul revoltei în paginile noastre. Să fim o instanță critică a realității ivite după prăbușirea dictaturii.

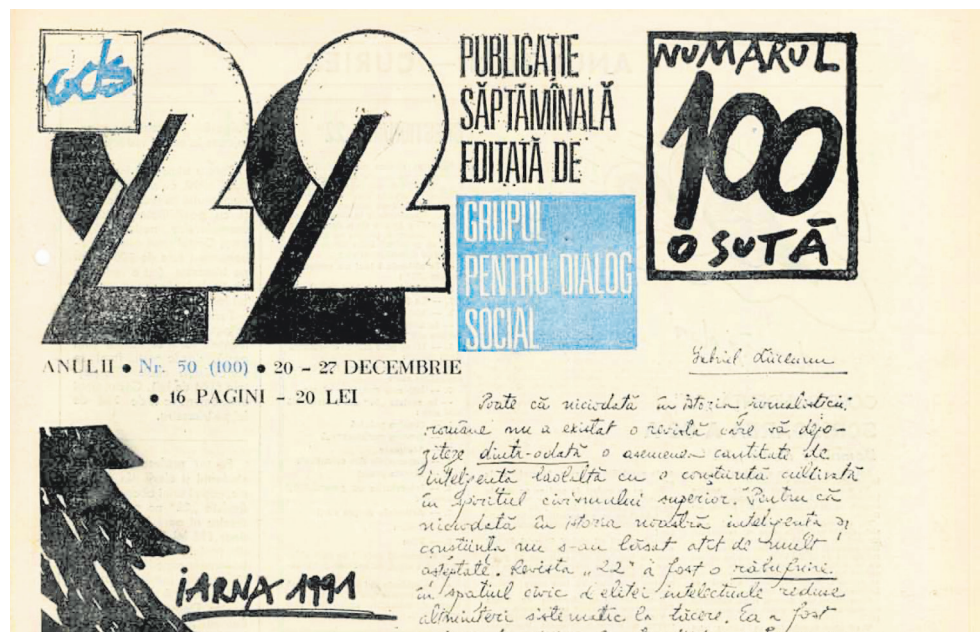
Monologul continuu al puterii cu tot ce a însemnat el în minciună și violență a fost întrerupt. Dialogul pe care-l propunem nu ar fi fost posibil astăzi fără zilele și nopțile din preajma solstițiului '89, când tineretul a hotărât să termine o dată pentru totdeauna cu practica terorizării celorlalți, a asmuțirii, unul împotriva celuilalt, a mistificării nerușinate și sărăciei.

A fost o jumătate de secol în care istoria a încetat să mai existe. Totul părea intrat într-un proces de putrefacție fără sfârșit, în care, rând pe rând, toate valorile s-au descompus: demnitatea, onoarea, adevărul, frumosul, libertatea, dragostea. Am trăit cu toții o viață înfricoșată, falsă, umilitoare, sufocată de frică, teroare și vulgaritate. Acestea vor dura încă o bucată de vreme. Nu ajung câteva săptămâni pentru a ne vindeca, uita și ierta. Pentru a ne curăța, pentru a face să dispară dintre noi o experiență grea. Cei care am trăit-o poate nu vom scăpa niciodată de spectrul acelei realități incredibile. Nu trebuie să așteptăm un miracol. Nașterea societății civile românești va fi de lungă durată și traversată de crize. Revoluția nu s-a încheiat odată cu fuga și executarea perechii ex-prezidențiale. Rămân de pe urma lor un întreg aparat, o economie falimentară, dar mai ales o

mentalitate bolnăvicioasă: aceea de a te supune, de a slugări, de a cere mereu acordul cuiva, de a cerși un loc sub soare. Libertatea individuală este infinit mai greu de cucerit. Ea nu poate fi impusă prin decret de nimeni. Nici chiar de un guvern rezultat dintr-o revoltă populară. Libertatea este o luptă de fiecare zi, dusă de fiecare individ cu oricine ar încerca să confişte un fragment cât de mic din ea. Libertatea este în același timp și o luptă a fiecăruia cu el însuși. Împotriva tentației de a renunța, de a te trage la margine, unde nu ești întrebant nimic și pericolele sunt aproape inexistente. A fi liber astăzi înseamnă întâi a contribui la înfăptuirea libertății celorlalți. Concret, continuu, în toate împrejurările.

Societatea civilă românească începe să se configureze. Începem să vorbim cu vocea mai fermă și temele discuțiilor noastre sunt: pluralism, partide politice, alegeri libere, sindicate independente, parlament. Sunt semnele unei democrații pe care, dacă nu veghem circumspecți și activi, o putem pierde. Pentru a fi întreagă, această democrație - deocamdată doar un număr de decret și abrogări de legi vechi - trebuie să aibă și resorturi economice reale, instituții ale unui stat de drept, o viață socială în care interesele tuturor categoriilor socio-profesionale să fie corect reprezentate. Unei toleranțe de doctrină trebuie să-i corespundă o diversitate de interese liber exprimate. 22 va fi o publicație a reflexiei critice în care dialogul lucid și sincer va fi o constantă. Șansa noastră este asemenea acestei răspunderi. //

20 ianuarie 1990, anul I, numărul 1

Gabriel Liiceanu

Poate că niciodată în istoria jurnalisticii române nu a existat o revistă care să deponizeze dintr-odată o asemenea cantitate de inteligență laolaltă cu o conștiință cultivată în spiritul civismului superior. Pentru că niciodată în istoria noastră inteligența și conștiința nu s-au lăsat atât de mult așteptate. Revista 22 a fost o răbufnire în spațiul civic a elitei intelectuale reduse altminteri sistematic la tăcere. Ea a fost adevărată „ieșire în stradă” a celor care până atunci nu putuseră gândi decât pentru ei. Revista 22 este o revistă a gândirii însoțitoare și premergătoare: ea iese în întâmpinarea a ceva care ar urma cândva să vină. Pentru societatea noastră, ea este o revistă a viitorului, a ace-

lei României pe care toate spiritele bune ale locului au visat-o instalată cândva în Europa. Ea prefigurează o lume a neceessului, a diferenței și lucidității, o lume în care mitocănia, prostia și răutatea să nu se mai simtă atât de în largul lor. În acest sens, ea este o revistă anarmonică și tocmai tratamentul la care a fost permanent supusă arată că suntem încă departe de lumea din care ea s-a născut și pe care o propune ca model societății românești. O putere care și-ar înțelege rostul ar trebui să o ocrotească tocmai pentru că ea este locul de prestație pentru democrație al inteligenței românești. //

20 decembrie 1991, anul II, numărul 10

GABRIELA ADAMEȘTEANU

Povestea lui „22“

Într-o familie (evident, bună), cu părinți, bunici, cumnați, verișori, verișoare etc., se naște, spre bucuria generală, un copil mult așteptat căruia, după multe ezitări, i se găsește și numele: „22”. Părinții (cultivați, eleganți, talentați, apreciați) sunt însă foarte tineri și, evident, fără experiență. După ce se hotărăsc că acest copil unic va trebui să nu aibă pereche în lume, moștenind calitățile insumate ale familiei lor de elită (și niciunul dintre defecte, pentru că s-ar părea că ei nici nu au defecte), tinerii părinți se lasă, cum este de altfel firesc pentru vârsta lor, antrenanți de viața publică și de importanțele lor obligații profesionale: conferințe, ministere, ambasade, uniuni civice, fundații, edituri, asociații, lobby-uri, interviuri, parlamente, manifestații etc. Seara, când vin acasă, nu doar frânți de obosiți, ci și plini de proiectele zilelor următoare, ar vrea să-și sărute pe frunte copilul spălat, parfumat și bine crescut, înainte să adoarmă. Mai tot timpul însă copilul plânge, țipă, îi crește dinții, îl doare burta, s-a bătut pe maidan, intră în anturaje proaste, riscă să rămână corigent în trimestrul ăsta, directorul l-a

prins în closet fumând marijuana etc. Părinții, neliniștiți, îl cercetează pagină cu pagină și, cu neliniște și indignare reținută, își comunică din ochi și pe șoptite stupoarea. Nu se recunosc în paginile lui, și de altfel, dintr-un motiv sau altul, întreaga lor familie nu se recunoaște. Deși toată lumea are atâtea pe cap, trebuie să facă din nou un consiliu de familie, pentru că „22” are probleme! Ce facem cu „22”? - e o întrebare cu care s-a obișnuit de-acum toată lumea. „22” are aceleași probleme mediocre și banale ca toți plozii de vârsta lui. Cum de nu-și dau seama (doica, monitorul, meditorul) că altfel ar trebui să arate „22”, cel fără pereche în lume? Se hotărăsc strategii, se prescriu rețete, se alcătuiesc coduri juridice, se dau cu multă subtilitate argumente pro și contra. Câteodată lucrurile se agravează chiar în timpul acestui consiliu largit de familie, ce durează săptămâni în șir. Doica a adormit (sau a plecat și ea la o conferință despre democrație, urmată de o mică recepție) și, profitând de absența tuturor, copilul a înghițit un nasture. Cu biletele de avion în poșetă, în buzunar și

10 decembrie 1992, anul III, numărul 150

RODICA PALADE

Din superstiție și egoism, alături de GDS & 22

Am ajuns în Calea Victoriei, 120, pe 6 ianuarie 1990. N-am nimerit de la început locul în care aveam să intru, cu ochii închiși, peste 20 de ani. Stelian Tănase îmi dăduse un telefon și îmi spusese: „Fac o revistă. Nu vrei să vii și tu? Vino și tu”. Eram bibliotecar. După Revoluție (pentru că, trăind pe străzi și în piețe, începând cu 21 decembrie '89, toată nebulina eliberaătoare, eu Revoluție am să numesc ce s-a întâmplat atunci), așadar, după Revoluție, nu mă mai vedeam nicio secundă în hruba prăfuită din complexul studentesc, unde întindeam sau primeam cărți tehnice printr-un geamlăc. Redacția revistei era în locul în care se află astăzi Librăria Humanitas din Fundul Curții. O încăpere burdușită de oameni încotoșmănați în paltoane, fumând și vorbind toți deodată, câteva mese, niște scaune, un aragaz electric, ca unică sursă de căldură, și un telefon alb care suna necontentit. La fiecare țărâit al aparatului, Stelian Tănase, singura persoană pe care o cunoșteam, apuca autoritar receptorul și spunea: „Stelian Tănase, șeful Grupului pentru Dialog Social”. O dată, de două, de trei ori. Până când, un tip slăbuț, cu ochelari și pulover de lână groasă, i-a spus cu voce mică, dar neînchipuit de fermă: „Dumneavoastră nu sunteți niciun șef aici”. Prin încăperea zburau nume, Gabriel, Anca, Alin, Thomas, Andrei, Călin. Nu știam cine sunt. Destul de repede, însă, mi-am dat seama că nimerisem în mijlocul Jurnalului de la Păltiniș + Epistolarul (și nu numai), iar tipul cu voce mică, dar fermă era Gabriel Andreescu, despre care auzisem la Europa Liberă. Concomitent, pe ușă intrau și ieșeau oa-

meni. Mulți oameni. Veneau din oraș zvonuri, vești alarmante despre securiști, FSN, impușcături, manifestații. În valuri, intrau și ziaristi străini, cu carnețele în mână, aparate de fotografiat, camere de luat vederi și înfățișări atât de diferite de ale noastre. Făceau interviuri, consemnau grăbit. Se vorbea în engleză, franceză, germană. Pe un colț de masă se strânseseră teancuri de foi cu denunțuri ale abuzurilor ceausiste, mărturii, petiții, reclamații. Totul era de spus. Totul era de recuperat. Urgent. Mă concentram pe scrisul sumarului, tăind și adăugând: mereu apărea o altă și altă idee, o altă părere, o altă sugestie despre ce trebuia să conțină „neapărat” primul număr din 22 (pe atunci nu avea numele ăsta). Discuțiile în contradicțoriu despre ce să conțină și cum să arate ar fi durat probabil mult și bine, dacă maldărul de foi/texte adunate în zilele următoare nu ar fi fost luat pe sus și dus la tipografie. În 20 ianuarie, apărea primul număr din 22 (nume găsit de Magda Cărncei), săptămânal editat de Grupul pentru Dialog Social. Bucurii, exaltării, mâini strănse, până când a apărut Gabriel Liiceanu, negru de furie, tunând cu vocea lui apocaliptică. Textul lui, Apel către lichele, de la pagina 3, apăruese trunchiat. Era sfârșitul lumii. „Cum a fost cu puțință ca...?”, acuza neconsolatul autor. Uite că fusese. La tipografie, de pe masa de montaj, picase un calup de litere de plumb, adică un fragment mărisor, fără ca nimeni să bage de seamă, iar rotativa înghițise pe nemestecate textul trunchiat. (...)

27 ianuarie 2015, anul XXVI, nr. 1297

